Dipje

'Maar dat is lang geleden! Hoe gaat het ermee?' Een veel gehoorde uitroep annex vraag. Uitgesproken met een zeker enthousiasme, en voornamelijk gebruikt als men de gesprekspartner al een tijdje niet gezien heeft. De vraag is eerder retorisch want het verwachte antwoord is 'Goed! En met u?'. Sinds Immanuel Kant is immers optimisme een morele plicht. Tenzij het twee gepensioneerden betreft. Dan mag het antwoord wel eens zijn 'Man, man, man, zwijg stillekes,' waarop een jeremiade volgt van kwaaltjes, waarna weetjes worden uitgewisseld over gewrichtspijnen, bloeddruk, cholesterol, en pillen allerlei tot er weer een positivo-straaltje doorbreekt en men een opbod over de kleinkinderen begint.

Dikwijls betreft het een buitenlandse kennis omdat men die minder frequenteert dan landgenoten. Het scenario is echter hetzelfde: na een me-tarzan-you-jane soort Engels 'Long time no see.' volgt een obligaat 'How are you doing?', een vraag die met een 'Fine. Thanks. And You?' teruggekaatst wordt. De antwoorden doen niet echt terzake en de vraag wordt soms afgekort tot een informeel 'Howdy' wat zoveel betekent als 'Hello' en niet eens een vraag meer is.

Maar geef toe, iedereen heeft wel eens van die momenten dat het niet zo best gaat. De student die 'het' niet meer ziet zitten zo vlak voor een examen. De doctorandus die na drie jaar noeste arbeid denkt dat het doctoraat er voor hem niet meer in zit. Een slechte evaluatie, een afgekeurd artikel, een mislukte proefopstelling, een afgesprongen relatie, een overleden familielid.

En die tegenslagen spannen ook samen: één voor allen, allen tegen één. Fysische wetten worden met de voeten getreden want negatieve ervaringen trekken negatieve dingen aan. Net als je in een dipje zit, zal ook de riolering verstoppen, de televisie ontploffen, en de vaatwasser het begeven. Maar geen nood. De vaat kan ook met de hand gedaan worden. Je zet alvast een kopje troost om na de vaat wat verpozing te hebben.

Maar het koffiezetapparaat spuit water uit al zijn openingen. Openingen waarvan je niet wist dat die er waren. Geen probleem. Positief denken is het nieuwe depri! Het apparaat is pas nieuw en dus valt dat nog onder de garantie. Even de papieren erbij halen. Oei, die liggen in de schuif onder het apparaat en zijn nu doordrenkt met bruin koffiewater.

Moet ook lukken dat de keukenrol net op is. Maar er staat in de voorraadkast nog een duo, stevig in plastiek verpakt. Dat openmaken is niet zo eenvoudig. Wanneer de verpakking eindelijk toegeeft aan jouw dringend gesnok tuimelen de twee rollen bevrijd naar buiten, waarvan eentje in het afwaswater. Terwijl je oog dit registreert voel je duizend volt van je arm tot in je sinussen schieten omdat je een elleboog tegen de scherpe rand van de kast gestoten hebt. Nadat jouw tenen zich weer ontkruld hebben, wordt met papier van de droge rol het garantieformulier afgedept. Maar invullen kan nog niet. Misschien dan maar wat koffie zetten op de oude manier.

Zo'n trechtertje waarin een filterpapiertje met koffie past heb je nog wel, maar filterpapiertjes niet meer. Misschien lukt het ook wel met een deskundig gevouwen blad van de keukenrol. Losse koffie is een ander probleem. Je hebt enkel capsules. Als het nu nog pads waren. Met hamer, beitel en kniptang worden er een paar van die capsules opengewerkt, de inhoud stort je in jouw origami-kunstwerk, en daarop wordt heet water gegoten. Tevreden bewonder je het gedruppel. Je bent het nog niet verleerd. Je zou het niet slecht doen in een survivalprogramma. Een auditie valt te overwegen.

Een kopje koffie wordt geboren. Altijd een blijde gebeurtenis. 'I love the smell of ... burnt plastic!'. Oeps de waterkoker vergeten af te zetten. De garantiepapieren zijn ondertussen tot een bruinig craquelé perkament opgedroogd en worden omwille van de leesbaarheid met zwarte balpen ingevuld. Zeven velletjes in te vullen met jouw naam, adres, geboortedatum, geslacht, aantal gezinsleden, wie normaal de boodschappen doet, op een schaal van 1 tot 10 (1 is volledig akkoord, 10 is helemaal niet akkoord) aangeven hoe tevreden je bent over het apparaat, over de dienstverlening, hoe sterk je beïvloedbaar bent door reclame, hoe tevreden je bent met deze enquête, hoe dikwijls je koffie drinkt en wanneer, welk merk je gebruikt, welke kleur van apparaat je verkiest, of je goed slaapt, jouw algemene tevredenheid, enzovoort. Op een laatste blad kan je vrij een mening geven over om het even wat je nog van het hart moet. In minder dan een half uur heb je het hele kruisverhoor ingevuld.

Het toestel moet in de originele verpakking teruggestuurd worden. Originele verpakking! Maar

die heb je net vorig weekend in het containerpark afgeleverd. Netjes gesorteerd: piepschuim bij piepschuim, karton bij het papier en alle plastiek bij het restafval. De nietjes zijn niet bij het metaal gedropt. Die zijn stiekem in de kartonnen doos blijven zitten. Maar dat is nog niet alles. De papieren moeten in een briefomslag en voldoende gefrankeerd naar een onderstaand adres gestuurd worden. Wie heeft er in deze tijd van e-mail nog een envelop in huis? En postzegels? Achter in de bureaulade wordt nog een verkreukelde envelop opgedoken. Goed dat die helemaal achterin zat want de lade moest toch eens opgeruimd worden. De briefomslag wordt zo goed als mogelijk glad-gestreken en de zeven velletjes erin gefrommeld. Onderweg ben je nog een paar overjaarse kerstzegels tegengekomen, en voor de zekerheid plak je er maar drie naast elkaar want al bij al is het toch een met gedroogde koffie verzwaard dik pak geworden.

Op dat ogenblik gaat de telefoon. Het is een Spaanse collega waar je al jaren niet meer van gehoord hebt. '¿Cómo está?' vraagt hij. Na enige aarzeling antwoord je naar waarheid 'Euh, çavakes. ¿Y tú?'.

Adhemar